

"הסיבוב האחרון" – הצעה למחזה מקורי

דמויות:

שרה - 83, אשתו של דניאל

דניאל – 84 - בעלה של שרה

אליהו – המאהב

ברטה - המאהבת

מלאך המוות

המחזה מתרחש ערב יום העצמאות ה-75 למדינת ישראל בביתם של שרה ודניאל. דירה של אנשים מבוגרים בפינת הדירה מחשב וסקייפ.

תמונה 1

דניאל תולה דגל במרפסת. רצוץ ומיוזע הוא מתיישב על הכורסא. מהמחשב שעל השולחן נשמע צלצול. דניאל קם באנחה וממהר למחשב.

דניאל: (צועק) רוני.. רוני... אתה שם ..רוני? ...

הצלצול משתק באחת. דניאל לוחץ לשוא על המקלדת, מנענע את העכבר ולבסוף מוותר ושב להתיישב.
שרה נכנסת מבחוץ, שקית בית מרקחת בידה.

שרה: הוא לא הגיע?

דניאל: לא.

שרה: זה מאוד מרגיז. אמרתי לו בין תשע פחות חמישה לשתים עשרה פחות רבע.

דניאל: בפעם הקודמת הוא הגיע רק בארבע פחות עשרה.

שרה: והעיר אותך...זוכר?

דניאל: העיקר שיבוא ונוכל לדבר כבר עם הילד.

שרה פורקת את צרורה.

דניאל: איך נראה הדגל מבחוץ?

שרה: קצת עקום...

דניאל: נו מה לעשות? את רוצה שאני אפול?

שרה:חס וחלילה, מה פתאום עלה בדעתך? אבל אם הייתי מרשה לי לתלות זה לא היה יוצא ככה עקום. נו מילא...שיהיה עקום...גם שנה שעברה היה עקום...במילא אף אחד לא שם לב...הנה...הבאתי לך את התרופות...היית צריך לתת לי לתלות את הדגל...כך זה לא יפה...

דניאל: כבר שנים עשרה?

שרה: שנים עשרה פחות רבע...הוא היה צריך לבוא...

דניאל: האוכל כבר מוכן?

שרה: יהיה מוכן באחת פחות עשרה...בנתיים תיקח את התרופות...וייצא שבדיוק שבשתיים פחות עשרה תוכל ללכת לישון.

דניאל: הלוואי והתרופות לא היו מרדימות כל כך. אני לא רוצה ללכת לישון כל צהריים כמו תינוק...נמאס לי.

שרה:אל תדאג...אני לא אגע בדגל.

דניאל: מבטיחה?

שרה: מבטיחה.

דניאל לוקח את התרופות. שרה פונה למטבח.

דניאל: מה יש לאכול?

שרה: היום יום שלישי דניאל

דניאל: פירה ודג?

שרה:בדיוק נמרץ...

היא הולכת. הוא מתיישב בכורסא. לוקח עיתון. קורא. דפיקה על הדלת.דניאל לא קם.

דניאל:או...הנה הוא בא...שרה..הוא בא...

שרה נכנסת במרוצה.

שרה: יופי...העיקר שהוא בא.

דניאל: סוף סוף נוכל לדבר עם הילד..תפתחי.

שרה ניגשת לדלת.

שרה: מי שם?

קול גברי: הזמנתם טכנאי?

שרה(פותחת): אחרת...

לביתם נכנס גבר צעיר, חיוור למראה, לבוש בג'ינס קרוע וטי שירט עליה כתוב "החיים זה לא הכל".

הגבר: אני לא חושב שאחרתי..באתי בדיוק בזמן.

שרה: אז ככה...משהו במחשב לא בסדר ואנחנו לא מצליחים לדבר איתו בסקייפ וככה כבר שבוע שלם לא דברנו איתו...ולא הצלחנו לפתוח את התמונות ששלחו הנכדים...
דניאל: היינו מצלצלים אליו אבל הוא גר בלוס אנג'לס וכשאצלנו יום אצלו לילה ושאצלו לילה...
שרה: אצלנו יום...הוא כבר הבין דניאל.

דניאל: אל תשתיקי אותי.

שרה: אני לא משתיקה אבל הוא כבר הבין...

הגבר: אני יכול לסדר את הכל.

שרה: יופי..אתה חושב שתצליח לתקן עד אחת פחות רבע? פשוט בעלי צריך לאכול בדיוק שעה אחרי התרופות ואז הוא חייב ללכת לישון...

דניאל: אל תציגי את זה כאילו אני תינוק...אני לא תינוק ואם צריך אני אשאר ער למרות התרופות...

שרה: לא אמרתי שאתה תינוק...רק אמרתי...

הגבר: הכל יהיה בסדר רבותי...די לריב...הכל יהיה בסדר אנחנו נספיק הכל...או לא נספיק כלום. תלוי איך אתם מסתכלים על זה.

שרה ודניאל סוקרים אותו. הגבר עומד ללא תנועה. הם מביטים זה בזו. היא רומזת לו, הוא רומז לה, היא רומזת לו.

דניאל: זה בסדר אנחנו נשלם.

הגבר: בטח שתשלמו.

שוב פאזזה. הגבר עדיין לא נע.

שרה:אז?

הגבר: אז?

דניאל: אההה...

שרה: מה אההה?

דניאל: הוא רוצה תשלום מראש..אתה רוצה תשלום מראש?

הגבר: לא...הכל בסדר...אני רק מסתכל מסביב...דירה נחמדה יש לכם...נכס לא רע...איזה תמונות יפות...זה בטח הילד...

דניאל:(גאה) כן רוני...זו אשתו קרולין..והילדים ג'ק וג'ון...

שרה: תאומים..אתה צריך להגיד שהם תאומים.

הגבר: הילד שלכם לא נראה מאושר...

שרה: הוא רצה לגור פה בארץ, לידינו...לאכול מהאוכל שלי...לדבר עם אבא שלו על מכוניות

שלא יהיו להם...לפגוש את החברים מהצבא...אבל היא לא רצתה...היא גויה אתה מבין

וגויות אוהבות לחיות עם גויים אחרים ולא אתנו...אבל ביוני אנחנו נוסעים לבקר אותם...

הגבר: ביוני הא?

דניאל: כן...חם ונעים.

הגבר: חבל שביוני.

דניאל: אמרתי לך שרה? עדיף היה במאי...מאי זה החודש הכי נחמד לנסיעות..אמרתי לה

אבל היא עקשנית.

הגבר: אני מבין...נפרדתם ממנו?

שרה: ממי?

הגבר: מהילד?

שרה: למה שנפרד?

הגבר לא עונה. עדיין עומד בלי לזוז. שרה מביטה בדניאל. היא נרתעת.

שרה: את לא הטכנאי נכון?...תשמע...הכסף של הנסיעה בבנק...אין לנו כלום פה

בדירה...רק תרופות ודגל..אבל אם משהו מוצא חן בעיניך אתה יכול לקחת...

הגבר: אני לא לוקח את מה שמוצא חן בעיני...הלוואי...

דניאל: אז אתה הטכנאי בכל זאת?

הגבר: אני נראה לך כמו טכנאי?

שרה: דניאל..הוא לא הטכנאי...טכנאים נכנסים מהר..מלכלכים את השטיח...לא מדברים...

קופצים על המחשב..לוחצים על כל מיני כפתורים..לוקחים ארבע מאות שקל והולכים...

הגבר: אישה חכמה יש לך דניאל

דניאל:אתה לא ממש מכיר אותה.

שרה: אז מה אתה רוצה?

הגבר: את באמת רוצה לדעת?

שרה:כן.

הגבר: טוב.

הוא שותק. הם שותקים.

שרה: נו...

הגבר: באתי לקחת אתכם.

שרה: לאן?

הגבר: לאן שכולם הולכים בסוף.

דניאל: אתה מתכוון?...

שרה: הוא מתכוון...

הגבר: כן..אני מתכוון.

שרה: (לאט) איך זה קורה בדיוק?

הגבר: הוא יסתכל בחדשות ובשעה תשע פחות עשרה יקבל התקף לב וימות ואת תשמעי רעש משונה ותרוצי לסלון, תראי אותו מת ותקבלי שטף דם במוח. אף אחד לא ישמע אותך..לא תגיעי בזמן לבית החולים וזהו..נגמר...

שתיקה.

הגבר: די. אל תעשו את זה קשה עבורי...אתם אנשים טובים בחרנו מוות נחמד..בלי כאבים...בלי געגועים..בלי עיניים...הופס וזהו.

דניאל: הופס וזהו?

הגבר: אל תגיד שלא ידעת...הלא אתם מחכים לי כבר כמה שנים.

שרה: לא..לא חיכינו בכלל. האמת היא שהכל בסדר..ממש בסדר...דניאל קצת חולה אבל הסתדרנו עם התרופות ואנחנו ממש בסדר...תודה רבה...

דניאל: וביוני אנחנו נוסעים לבקר את הבן.

הגבר: זהו...שלא.

שרה: לא ניסע?

הגבר: מצטער..אין זמן...

דניאל: אבל כבר קנינו כרטיסים ושכרנו חדר במלון..הכל כבר מוכן.

הגבר: זה בסדר...גם אצלנו הכל מוכן בשבילכם...

שרה: זה לא בסדר...

הגבר: נו מה לעשות? מישהו הבטיח לכם שיהיה בסדר?!

דניאל: אמא שלי הבטיחה.

הגבר: נו ו...!

דניאל: היא מתה.

הגבר: אתה רואה...טוב..קשקשנו מספיק...צריך לזוז.

דניאל: כבר?

הגבר: כן.

דניאל: אבל עוד לא אכלתי.

הגבר: זה לא ממש משנה.

דניאל: אבל היא הכינה פירה ודג אין לך מושג כמה אני אוהב פירה ודג בבקשה.. עוד פעם

אחת תן לי לאכול פירה ודג...

הגבר לא עונה.

דניאל: מה.. אז זהו?

הגבר: מצטער

שרה: אני לא יודעת איך קוראים לך אבל זה לא ממש חשוב... תשמע... זה לא רק העניין של

הפירה והדג... הכל.. הכל פשוט עבר כל כך מהר.

הגבר: ככה כולם אומרים.

דניאל: כל כך מהר עבר שלא הספקנו לחיות באמת...

שרה: כן.. תמיד עבדנו שנינו קשה.. לתת לילד הכל... הלכנו ובאנו ושלמנו בזמן והיינו נחמדים

לכולם ועשינו רק מה שמותר...

דניאל: זה לא בסדר.

הגבר: זה נכון שהייתם אנשים טובים.. אנחנו יודעים.. אבל זו היתה בחירה שלכם...

דניאל: נלך לגן עדן?

הגבר: נו באמת...

דניאל: אין גן עדן?

הגבר: מצד שני גם אין גהינום.

שרה(מתפרצת) תן לנו הזדמנות להרגיש שחיינו... תן לנו משהו אחד שווה לפני... תן לנו

לנסוע ולבקר את הילד ואת התאומים ואפילו נהיה נחמדים לגויה שלו ואז אנחנו מוכנים ללכת

איתך...

דניאל: כן... אני מסכים עם שרה...

הגבר: אני מצטער.. באמת.. אבל זה בלתי אפשרי... אתם מבינים זה כאילו שיש לכם צו עיכוב

יציאה מהארץ... מכאן אתם הולכים רק איתי...

שרה: אז לא ניסע?

הגבר: לא.

דניאל: אז משהו קטן בכל זאת... תן לנו משהו קטן... עוד קצת זמן... שנספיק לאכול את הפירה

ואת הדג.. ועוד כמה דברים טובים... נשתה קצת יין... אולי היא תלטף אותי עוד פעם אחת ואני

אלטף אותה... לראות את השקיעה עוד כמה פעמים... לחגוג את יום העצמאות שלנו...

שרה: בבקשה...תן לנו להרגיש בחיים עוד פעם אחת...

הוא מהרהר.

שרה: בבקשה...

הגבר: בסדר.

דניאל: בסדר?

הגבר: כן.

שרה: אז מה בדיוק אתה נותן לנו?

הגבר: אתם רוצים להרגיש בחיים?

ביחד: כן.

הגבר: באמת?

ביחד: כן.

הגבר: או קיי...אז אני..אנחנו... נותנים לכם את המריבה האחרונה...

הם שותקים מבולבלים.

הגבר: למה השתתקתם? מריבה אחרונה זה הדבר הטוב ביותר שאני יכול לתת לכם..שאנשים רבים באמת..במיוחד שהם יודעים שזו פעם אחרונה תאמינו לי שהם מרגישים בחיים..הם כועסים...צועקים...צוחקים..לפעמים מזדיינים קצת ושוב כועסים...זה מנסיון אני אומר לכם...מריבה אחרונה זו מתנה נהדרת.

שרה: אבל על מה נריב? אנחנו ארבעים שנה ביחד.כבר רבנו על הכל.

הגבר: אתם חושבים שאני נותן מתנה בלי לחשוב? אתם תריבו את מי אני חוזר ולוקח עוד עשרים וארבע שעות ומי נשאר בחיים עוד חודשיים ונוסע ללוס אנג'לס לבקר את הבן ואת התאומים ואת הגויה....מה השעה?

דניאל: אחת פחות רבע.

הגבר: לדעתי אתה צריך כבר לאכול...אז להתראות חמודים שלי..אני אחזור בדיוק מחר באותה שעה לשמוע מה החלטתם...יום נעים (פונה ללכת) אגב..מביט למחשב. צלצול (נשמע) המחשב מסודר...עליו...

ויוצא. הם המומים מביטים זה בזו.

שרה: אתה יודע...לא בא לי לריב.

דניאל: גם לי לא.

שרה: היינו צריכים להסכים למה שהוא הציע.
דניאל: סתם התעקשנו.
שרה: לא סתם...נבהלנו...והנסיעה...
דניאל: כן...הנסיעה...כל כך רציתי לראות את ילד...
שרה: אז בוא לא נריב...נסדר את הדירה...נכין מכתב לילד...נעשה הכל כמו שצריך כי הוא
בטח יבוא לכאן לטפל בכל סדורי הקבורה...איפה הצוואה?
דניאל: במגירה שם...
שרה: אז אחרי האוכל נשים אותה במעטפה..אולי נצא ונקנה לנכדים כמה מתנות...אבל לא
בשבילה. היא בכל מקרה רק תשמח...הנה אני עורכת את השולחן...וכבר מביאה את
האוכל...
דניאל: אני לא רוצה לאכול.
שרה: אבל אתה חייב...לקחת תרופות לפני האוכל ועכשיו אתה חייב לאכול.
דניאל: אבל אם אני אוכל אני ארדם מיד.
שרה: ואם לא תאכל התרופה תציק לך בבטן...
דניאל: שתציק...יש עשרים וארבע שעות ואני אבזבז אותם על שינה?
שרה: עדיף לבזבז על שינה ולא על כאב בטן.
דניאל: למה לקחתי את התרופות הארוכות האלו...למה?

**היא נעלמת למטבח. הוא מסדר את השולחן. היא חוזרת מניחה את הצלחות ואת המזון
והם מתיישבים זה מול זה ואוכלים בשקט. הוא מפהק.**

דניאל: אני אלך קצת לישון ואחר כך נעשה את כל מה שאמרת...אני שמח שכך
החלטנו...נמות ביחד כפי שחיינו ביחד... (מנשק אותה) תעירי אותי בארבע פחות
רבע...בלילה אני לא אשן...נשתה יין ונראה את הזקוקים...בכל זאת...המדינה בת שבעים
וחמש...מי היה מאמין...לילה טוב שרה'לה. (מנשק אותה)
שרה: לילה טוב דניאל.

**הוא קם והולך. היא לאטה מסדרת את השולחן ואז הולכת ומתבוננת על התמונה של
בנה, מלטפת אותה, חובקת אותה. כשהיא מסתובבת, יושב על הכסא מולה גבר צעיר
ונאה מאוד.**

שרה: אליהו... מה אתה עושה פה?
אליהו: התגעגעתי אלייך שרה'לה.
שרה: די.תלך...אתה כבר מת מזמן...לך...

אליהו: את יודעת מה מתתי נכון?

שרה: זו היתה תאונה זה הכל..תאונה...

אליהו: את זו שאמרת שיש לנו את כל הזמן שבעולם.

שרה: היה לי מושג שהוא יגיע בשתים עשרה פחות עשרה במקום בשש? הוא תמיד הגיע בשש ופתאום הרגיש לא טוב והגיע בשתים עשרה פחות עשרה. מזל ששמעתי את הצעדים שלו ...

אליהו: בגללך קפצתי מהחלון...

שרה: אנחנו קומה ראשונה...

אליהו: ואז עבר האוטו...מהר מאוד הוא עבר...ואני לא הספקתי לקום...

שרה: אני מאוד הצטערתי אליהו...היה לי קשה מאוד...לפחות הוא לא יודע שום דבר...מה שלא יודעים לא כואב.

אליהו: לי זה כאב מאוד.

שרה: נגמר אליהו...כל נגמר...מזל שכך נגמר והוא לא ידע כלום.

אליהו: יכולנו לעזוב את הבית באחת עשרה והוא היה מגיע בשתים עשרה פחות עשרה ולא היה מוצא אותך והיינו מגדלים את הילד ביחד כמו שצריך...והתאומים היו הנכדים שלנו..שלי ושלך ולא שלו...וגם הגויה..אני דווקא הייתי מסתדר עם הגויה.

שרה: גם הוא הסתדר...העיניים שלו כל הזמן היו בציצי שלה...

אליהו: יש לה ציצים יפים.

שרה: גם לי היו.

אליהו: נכון...אבל יש משהו בציצים של גויה...לא יודע..משהו אחר...

שרה: אני מתגעגעת אליו..אל רוני שלי...שנה כבר עברה...

אליהו: אז אל תותרי לו...שהוא ימות ואת תסעי...

שרה: לא...החלטנו שלא נריב.

אליהו: מגיע לילד לדעת את האמת...הוא צריך לדעת מי היה האבא האמיתי שלו..

שרה: חס וחלילה...מה שלא יודעים לא כואב.

אליהו: הוא יודע..תמיד ידע...הוא הרגיש משהו...בגלל זה הוא נסע רחוק...את יודעת את זה נכון?

שרה: אולי הרגיש קצת..אבל לא ידע...

אליהו: מגיע לילד לדעת את האמת...לסגור מעגל..את צריכה לנסוע לספר לו...

שרה: ודניאל?

אליהו: דניאל..למי אכפת ממנו? אפילו את אמרת שהוא נודניק מטופש ושוביניסט נוראי הלא בגלל זה אני נכנסתי לתמונה.

שרה: אתה צודק אליהו...אני צריכה לנסוע ולספר לו את האמת.

אליהו קם, מנשק אותה בכוח על שפתיו. על צוארה. היא מצחקת בעונג.

אליהו: כמה שהיית יפה שר'לה...כמה שהיית יפה...

ונעלם. שרה לרגע עומדת מבולבלת. דניאל מגיח. עדיין מנומנם.

דניאל: בוקר טוב...התעוררתי...איפה התה והעוגה?

שרה: קח לך לבד.

דניאל: לבד?

שרה: כן...אתה לא יכול להכין תה ולפרוס עוגה?

דניאל: אבל תמיד את מכינה תה ופורסת עוגה...תמיד.

שרה: אז היום אתה.

דניאל: אבל אני עבדתי ארבעים שנה ואת לא עשית כלום...וההסכם היה שאת מכינה אוכל ומכינה תה ועוגה...

שרה: ושוטפת ומכבסת ותולה ולוקחת את הילד ומחזירה ושוב שוטפת ועושה קניות וזורקת את הזבל ושוב מכבסת ושוב תולה ושוב...

דניאל: כמו שאמרתי..לא עשית כלום...עכשיו תביאי את התה והעוגה.

שרה: עשרים שנה כבר אתה בפנסייה וכלום אתה לא עושה אני מגישה לך מטפלת בך...קונה לך אוכל ותרופות..מחליפה סדינים...קח לבד!

דניאל: בשום אופן ופנים. זה עניין של כבוד שרה.

והוא מתיישב בהתרסה על הכורסא והיא מתיישבת באותה התרסה מולו.

שרה: אני רוצה שאתה תמות מחר ואני זו שאשאר.

דניאל: אבל אמרנו...

שרה: אמרנו...ובמחשבה שנייה אני רוצה להיות זו שנוסעת לילד...מגיע לי...אני אמא שלו.

דניאל: גם לי מגיע...אני אבא שלו...

שרה: דניאל אני לא רוצה שזה יהופך להיות מכוער...אתה בכל זאת יותר מבוגר ממני..

דניאל: בחצי שנה...

שרה: ויותר חולה ממני...

דניאל: אני חולה בגללך.

שרה: לא חשוב אתה כבר חולה...אז אתה תלך קודם...

דניאל: ומה אני אקבל תמורת זה שאלך קודם?

שרה: תה ועוגה.

דניאל: זה לא מספיק.
שרה: מה אתה רוצה?
דניאל: את יודעת מצויין מה אני רוצה.
שרה: בשום פנים ואופן לא.
דניאל: אז תמותי את ואני אסע.
שרה: אבל אף פעם לא הסכמת... זה נורא...
דניאל: אם היית מסכימה לא הייתי צריך לחכות ארבעים שנה נכון?
שרה: זה היה עניין עקרוני.
דניאל: בעייה שלך.
שרה: אבל עכשיו כבר מאוחר מדי.
דניאל: אני אקח את זה בחשבון... ואם לא יצליח זה לא יהיה באשמתך... תחשבי על זה... יש לנו זמן...
שרה: אתה מגעיל.
דניאל: זה איך שאת רוצה.

שרה חושבת לרגע.

שרה: טוב... אני מסכימה... אבל אם לא נעים לי אתה מפסיק...
דניאל: עד הסוף שרה... זו העיסקה...
שרה: אני הולכת לנקות קצת את המטבח ולחשוב.
דניאל: למה לנקות עכשיו... מה את צריכה לנקות?
שרה: שיבואו לקחת אותך שהבית יהיה מכובד... לא דיר חזירים... בעצם זה כבר דיר חזירים...
דניאל: את מתכוונת שאני החזיר?
שרה: ומה? אתה רואה פה חזיר אחר?

דניאל צוחק צחוק גדול.

דניאל: יש לך מושג כמה שנים חלמתי על הרגע הזה?

היא מביטה בו בזלזול ויוצאת. הוא מרוצה. מזמזם לעצמו ובעודו מרוצה נכנסת לדירה אישה יפה למדי, לבושה בשמלה משנות השבעים ומסורקת בהתאם. מתיישבת על ברכיו ומלטפת אותו.

דניאל: ברטה?

ברטה: אני לא מאמינה שאתה רוצה לעשות את זה איתה. היא זקנה ומוכערת וגם ריח לא ממש נעים...אני לא מאמינה...

דניאל: די ברטה...

ברטה: אני הסכמתי לך אבל לא רצית...

דניאל: כי את הסכמת...היא לא הסכימה...

ברטה: למה לא באת ביום שני בחמש פחות רבע?

דניאל: לא הרגשתי טוב וכבר באחת עשרה עזבתי את העבודה וחזרתי הביתה...את יודעת כבר אמרתי לך...

ברטה: ואני חיכיתי לך.

דניאל: כבר הצטערתי ברטה...

ברטה: בשלתי לנו ארוכה יפה והדלקתי נרות ופתחתי בקבוק יין ולבשתי את הקומביניזון ה..

דניאל: הורוד?

ברטה: כן הורוד...ושמתי...

דניאל: את הבירות?

ברטה: כן וגם את...

דניאל: הסינר?

ברטה: הכל היה מוכן.

דניאל: אוי ואבוי...

ברטה: ואז בעלי חזר ומצא אותי ככה והבין הכל...

דניאל: באתי למחרת...

ברטה: כן..כבר לא הייתי...

דניאל: היתה המון משטרה והשכנים לא נרגעו...

ברטה: זה לא היה נעים כל זה...

דניאל: אני מסכים איתך...מצטער...

ברטה: אם היית מגיע היית נאבק איתו והוא לא היה מצליח ככה לחסל אותי...

היא בוכה.

דניאל: די ברטה...זה נגמר...

ברטה: לא באת ללוויה שלי.

דניאל: מה יכולתי להגיד לה שאני הולך ללוויה של המאהבת שלי? באמת ברטה...יש דברים שלא עושים.

ברטה: אני לא רוצה שתעשה את זה איתה...אני לא רוצה...מגיע לי..אף פעם לא בקשתי ממך כלום...פעם אחת אני מבקשת בשביל הכבוד שלי בשביל החיים הקצרים שהיו לי...בבקשה דניאל...אתה הרסת לי הכל לפחות את זה תתן לי...
דניאל: אבל...

ברטה: אז אל תוותר לה תיסע אתה לבקר את הילד ושאותה יקחו מחר...(מנשקת אותו)
אתה חייב לי דניאל...אתה חייב לי...
דניאל: טוב.
ברטה: מבטיח?
דניאל: מבטיח.

שרה נכנסת. ברטה נעלמת.

שרה: אני מסכימה.
דניאל: התחרטתי.
שרה: באמת? תודה דניאל...תודה...
דניאל: אני רוצה לנסוע לבקר את הילד ואותך יקחו מחר.
שרה: אבל סכמנו...
דניאל: לא סכמנו כלום...אני עבדתי קשה כל החיים קמתי כל יום בשש וחצי חיכיתי בשמונה פחות רבע לאוטובוס הגעתי לעבודה אחרי ארבעים וחמש דקות ובתשע פחות רבע כבר צעקו עלי ועד שש פחות עשרה הכנסתי ניירות לתיקים וחטפתי צעקות וככה ארבעים שנה יום אחרי יום, יום אחרי יום...וכל הזמן הזה את התבטלת...מגיע לי עכשיו קצת..מגיע לי לנסוע...
שרה: אבל אתה בטח לא תחזיק מעמד בנסיעה..אתה חצי מת גם כך.

דניאל קם ורוקד בחדר, מקיש על רהיטים ועושה מהומה הוא מתנשף.

דניאל: אני חי.אין לך מושג כמה שאני חי.
שרה: זה חי זה? אתה מקיא ומשלשל ומשתעל וצולע – לזה קוראים חי?
דניאל: לפחות לא בזבזתי את כל החיים שלי בלנקות את הבית הזה. זה מה שאת עושה כל היום...וזה מה שאת עושה כשאת מבקרת את הילד מנקה לו את הבית...כבר עדיף למות...
שרה: אני בזבזתי לפחות שנה מהחיים שלי לנקות אחריך...אני רוצה את הזמן הזה בחזרה.
דניאל: אחרי הלידה אני לקחתי חודש חופש וטפלתי בך והבאתי לך כל מה שרצית...
שרה: לא, דניאל...אחרי הלידה שלי אני זו שטפלתי בך חודש שלם כי אתה היית מבוהל מזה שיש ילד וכך במקום לטפל בתינוק אחד טפלתי בשניים. לי מגיע לנסוע...
דניאל: בחיים לא שרה...בחיים לא!

שרה: אז אין לי ברירה...אתה לא נותן לי ברירה.
דניאל: על מה את מדברת?
שרה: ככה לא הייתי אומרת כלום אבל אתה לא נותן לי ברירה.
דניאל: שרה על מה את מדברת?
שרה: רוני...הוא לא ילד שלך.
דניאל: מה זה?
שרה: (כבר מתחרטת) הוא לא ילד שלך...נכנסתי להריון מגבר אחר...סליחה דניאל..לא התכוונתי אבל לא נתת לי ברירה...
דניאל: הוא לא ילד שלי?
שרה: לא...
דניאל: וכל השנים וכל...
שרה: לא...
דניאל: והוא יודע?
שרה: הוא חושד...
דניאל: בגלל זה הוא בטח נסע...הוא נסע בגללך...כי את..את...
שרה: אתה לא נגעת בי שנה שלמה דניאל...
דניאל: עבדתי קשה...
שרה: ושכחת את היום נישואין שלנו
דניאל: את שכחת את היום הולדת שלי...
שרה: לא שכחתי...יום לפני ראיתי אותך עם הברטה הזו הולכים יחד אנגז'ה על חוף הים...
דניאל: ראית אותי?
שרה: (בוכה) כן...
דניאל: ולמה לא אמרת כלום?
שרה: מה אני אגיד?
דניאל: היית אומרת הייתי עוזב אותה.
שרה: או היית עוזב אותי...
דניאל: אז מצאת לך מישהו אחר?
שרה: רציתי קצת אהבה דניאל...שמישהו יגיד לי שאני יפה.
דניאל: והוא אמר?
שרה: אמר ושוב אמר.
דניאל: והוא האבא של הילד?
שרה: כן.

הוא שותק. גם היא שותקת. היא מניחה כף ידה על כף ידו. הוא מזיז את כפו ממנה.

דניאל: איפה הוא עכשיו שרה?

שרה: הוא מת...ביום שחזרת מהעבודה בשתיים עשרה פחות רבע במקום בשש? הוא היה אצלי...הזמנתי אותו כי ראיתי אותך הולך בחוף הים אנג'לה עם ברטה...שמענו אותך במדרגות והוא קפץ מהחלון ואוטו דרס אותו...
דניאל: תודה לאל.

שרה: בכיתי דניאל...ולך לא היה אכפת...

דניאל: למה שיהיה לי אכפת? המאהב שלך מת, לו הייתי יודע הייתי בטח שמח.

שרה: בלילה בכית...חשבתי שאולי אתה יודע...למה בכית?

דניאל: כי ברטה מתה באותו היום...את מבינה הייתי אמור להגיע אליה לארוחת ערב בשש פחות עשרה...

שרה: לי אמרת אתה עובד עד מאוחר.

דניאל: אבל לא הרגשתי טוב והלכתי הביתה והבעל שלה הגיע בדיוק בשש והיא חשבה שזה אני ופתחה לו את הדלת עם הקומביניזין הורוד והביריות והסינר...והוא ...
שרה: הרג אותה?

דניאל מהנהן.

שרה: תודה לאל.

שניהם שותקים.

דניאל: אז רצית לנסוע לילד לספר לו את האמת?

שרה: כן.

דניאל: לא כדאי שרה. אני...אני כבר אמות מחר לא אכפת לי אבל חבל על הילד.

שרה: אתה תמות מחר?

דניאל: כן..לא אכפת לי יותר...שיקח אותי...רע לי...אהבתי את הילד הזה כאילו היה שלי ועכשיו פתאום נשארתי רק עם הכאילו...

שרה: היית אבא נפלא דניאל...למרות הכל...

דניאל: את חושבת?

שרה: כן.

דניאל: אז אל תגידי לו...בבקשה ממך שרה.אל תגידי כלום...שיחשוב...שהיה לו אבא שווה...אבא מצויין...בבקשה שרה.

שרה: טוב דניאל...אני לא אגיד לך כלום...אני אלך מחר...אתה תיסע..תבלה איתו...מגיע לך...

דניאל: אני לא רוצה לנסוע...אני ארגיש אחרת והוא לא יבין מה קרה ובסוף אני אשבר ואגלה...את יודעת שאני גבר חלש שרה...את יודעת...סעי את.
שרה: ואיך אסתדר לבד בנסיעה? מי ישמור את הדרכונים ויחזיק את הכרטיסים ויגיד לי לאן ללכת ואיפה לשבת ומה להזמין מהדיילת?
דניאל: את תסתדרי שרה'לה...

שרה: אני אישה חלשה דניאל...אתה יודע את זה...אני אגלה לך בסוף...אני לא רוצה לנסוע...די...אני עייפה...אני הולכת לישון ומה שיהיה יהיה...
דניאל: גם אני עייף...

שרה: בוא דניאל נלך לישון...

דניאל: ואם הוא יחזור?

שרה: שיחזור...למי אכפת?!

דניאל: עברו מהר החיים האלו שרה נכון?

שרה: כמו דפיקת לב אחת עברו.

דניאל: חבל הא?

שרה: כן..חבל...בוא דניאל...אני מסכימה עכשיו. מסכימה וגם רוצה.

דניאל: באמת? את רוצה?

שרה(מאושרת) כן..תמיד רציתי אבל לא היה לי נעים...עכשיו כבר לא אכפת.נכון?

הוא תופס אותה ומחבק אותה. הם מתנשקים נשיקה ארוכה.

דניאל: לא...לא אכפת.

הזקוקים לפתע נשמעים מבחוץ. הדירה מוארת באלפי אורות ונצנוצים צבעוניים. הם מביטים בזיקוקים

דניאל: שבעים...מי היה מאמין...

שרה: כן...מי היה מאמין.

הוא כורך את ידו סביב כתפיה והיא את שלה סביב מותניו.

סוף.